Правото на коя страна се прилага?

Bulgarija

1 Източници на действащите норми

1.1 Национални правни норми

Основните разпоредби на българското международно частно право се съдържат в Кодекса на международното частно право /КМЧП/. Основен принцип при определяне на приложимото право при частноправните отношения с международен елемент е уреждането им от правото на държавата, с която те се намират в най-тясна връзка.

Съгласно Конституцията, ратифицираните международните договори, са част от вътрешното право на страната и имат предимство пред нормите на вътрешното законодателство.

Колизионни норми по отношение на прилагане в производството по граждански дела се съдържат и в Гражданско процесуалния кодекс.

1.2 Многостранни международни конвенции

Виж по-горе.

1.3 Основни двустранни конвенции

Виж по-горе.

2 Прилагане на стълкновителни норми

2.1 Задължение на съдията да прилага служебно стълкновителните норми

Съгласно чл. 28 от КМЧП, международната компетентност се проверява служебно, без да е необходимо страните по делото да правят искане за това. Определението за нейното наличие или липса подлежи на въззивно и касационно обжалване. Съдът е длъжен да познава и прилага стълкновителните норми.

Когато определянето на приложимото право зависи от квалификацията на фактическия състав или на правоотношението, тя се извършва по българското право. При преценка на квалификацията съдът трябва да съобрази международния елемент в уредените отношения.

2.2 Препращане

Институтът на отпращащите норми е познат и използван в българското международно частно право. Връщането към българското право и препращането към правото на трета държава не се допускат относно:

1. правното положение на юридическите лица и на неперсонифицираните образувания;
2. формата на правните сделки;
3. избора на приложимо право;
4. издръжката;
5. договорните отношения;
6. извъндоговорните отношения.

Съгласно чл. 40, ал. 3 от КМПЧ, когато препращането се приеме, се прилага българското материално право, съответно материалното право на третата държава.

2.3 Промяна на критерия за определяне на приложимото право (привръзка)

Съгласно чл. 27 от КМПЧП, ако основанието за международната компетентност е съществувало при образуване на делото, тя се запазва при последващото му отпадане в хода на производството. Ако при образуването на делото международната компетентност не е била налице, тя се учредява, ако основанието за нея възникне в хода на производството.

Последващата промяна на обстоятелствата, въз основа на които е определено приложимото право, няма обратно действие – чл. 42 от КМЧП.

Ако местонахождението на имущество се промени след учредяването и погасяването на вещно право, приложимото право също се промени.

Съгласно чл. 66 от КМПЧП, при промяна на местонахождението на вещта правата, придобити въз основа на правото на държавата, където вещта се е намирала, не могат да бъдат упражнявани в нарушение на правото на държавата по новото й местонахождение.

Съгласно чл. 93, ал. 4 от КМЧП, страните по договор могат по всяко време да уговорят към договора да се прилага право, различно от това, което го е уреждало до този момент.

2.4 Изключения от обичайното прилагане на стълкновителни норми

Разпоредба на чуждо право не се прилага само, ако последиците от нейното прилагане са явно несъвместими с българския обществен ред.

Прилагането на колизионните норми в Кодекса на международното частно право не засягат прилагането на повелителните норми на българското право, които с оглед на техния предмет и цел трябва да бъдат приложени, независимо от отпращането към чуждо право.

Съдът може да съобрази повелителните норми на друга държава, с която отношението е в тясна връзка, ако тези норми според правото на създалата ги държава трябва да бъдат приложени, независимо кое право е определено като приложимо от стълкновителна норма на кодекса. За да реши дали да съобрази такива особени повелителни норми, съдът трябва да вземе предвид тяхното естество и техния предмет, както и последиците от тяхното прилагане или неприлагане.

По искове срещу няколко ответници българските съдилища са компетентни, ако основанието за компетентност е налице по отношение на един от ответниците. Когато българските съдилища са компетентни по един от предявените от ищеца искове, те са компетентни да разгледат и останалите.

2.5 Доказване на чуждестранен закон

Съдът или друг правоприлагащ орган установява служебно съдържанието на чуждото право. Той може да си послужи със способите, предвидени в международни договори, да изисква информация от Министерството на правосъдието или от друг орган, както и да изисква становища на експерти и специализирани институти.

Горното не лишава страните от правото да представят документи, установяващи съдържанието на разпоредби на чуждото право, на които те основават своите искания или възражения или по друг начин да окажат съдействие на съда или на друг правоприлагащ орган. Съдът може и да задължи страните да съдействат при установяване на съдържанието на чуждото право.

Чуждото право се тълкува и прилага така, както то се тълкува и прилага в създалата го държава.
Разпределението на доказателствената тежест при доказване по чуждия закон се определя от материалното право, което урежда последиците от факта, подлежащ на доказване.
Когато компетентността на българските съдилища може да бъде уговорена със споразумение между страните по спора, тя се учредява и без такова споразумение, ако ответникът в срока за отговор на исковата молба я приеме изрично или мълчаливо чрез действия по съществото на спора.
Българските изпълнителни органи са изключително компетентни за извършване на действия по принудително изпълнение, когато задължението трябва да се изпълни от лице с обичайно местопребиваване в Република България или обектът се намира в Република България.

3 Стълкновителни норми

3.1 Договорни задължения и правни действия

Прилага се Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I), като Република България е страна и по Римската конвенция от 1980 г.,
Конвенция 80/934/ЕИО относно приложимото право към договорните задължения, открита за подписване в Рим на 19 юни 1980 година.
В случай, че горепосоченият регламент е неприложим, се прилагат разпоредбите на Кодекса на международното частно право.
Българските съдилища са компетентни по искове от договорни отношения, когато ответникът има обичайно местопребиваване, седалище или управление в Република България, когато ищецът или молителят е български гражданин или е юридическо лице, регистрирано в Република България, както и когато мястото на изпълнение на задължението е в Република България или ответникът има основно място на дейност в Република България.
Договорите се уреждат от избраното от страните право.
Ако не е уговорено друго, смята се, че страните са приели за приложим обичая, който им е известен или би трябвало да им бъде известен и който е широко известен в международната търговия и постоянно спазван от страните по договори от същия вид в съответната област на търговия.
Страните могат да направят избор на приложимо право за целия договор или за част от него.
Когато предмет на договора е вещно право върху недвижима вещ, предполага се, че договорът е в най-тясна връзка с държавата, в която се намира недвижимата вещ.
Сключването и действителността на договора или на отделна негова разпоредба се уреждат от правото на държавата, което се прилага по отношение на действителността на договора. Договорът е действителен, ако са спазени изискванията за форма, установени от правото, приложимо към договора, съгласно разпоредбите на Кодекса на международното частно право или от правото на държавата, в която е сключен договорът. Правото, което урежда договора, е приложимо и във връзка с неговото доказване, доколкото съдържа установени от закона предположения или други разпоредби относно тежестта на доказване.
Българските съдилища са компетентни по искове на потребител, когато ответникът има обичайно местопребиваване, седалище според устройствения си акт или местонахождение на действителното си управление в Република България, когато ищецът или молителят е български гражданин или е юридическо лице, регистрирано в Република България и когато той има обичайно местопребиваване в Република България.
Разпоредбите на Кодекса на международното частно право не се прилагат към задълженията, произтичащи от менителница, запис на заповед и чек.

3.2 Извъндоговорни задължения

Прилага се Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения (Рим II).
В случай, че горният регламент е неприложим, се прилагат разпоредбите на Кодекса на международното частно право:
Задълженията, произтичащи от непозволено увреждане, се уреждат от правото на държавата, на чиято територия са настъпили или има опасност да настъпят непосредствените вреди. Когато причинителят на вредата и увреденото лице имат към момента на настъпване на вредата обичайно местопребиваване или място на дейност в една и съща държава, прилага се правото на тази държава.
Независимо от горното, когато от обстоятелствата като цяло следва, че непозволеното увреждане е в значително по-тясна връзка с друга държава, прилага се правото на тази друга държава. Такава значително по-тясна връзка може да се основава на предходно отношение между страните, като например договор, който е в тясна връзка с непозволеното увреждане.
Българските съдилища са компетентни по искове за вреди от непозволено увреждане, когато ответникът има обичайно местопребиваване, седалище, когато ищецът отговаря на същите условия и когато вредоносното деяние е извършено в Република България или вредите са настъпили в Република България.
Когато вредата е причинена или има опасност да бъде причинена вреда от недостатък на стока, задължението за обезщетение се урежда от правото на държавата, в която е обичайното местопребиваване на увреденото лице.
Задълженията, произтичащи от нелоялна конкуренция и от ограничаване на конкуренцията, се уреждат от правото на държавата, на чиято територия интересите на конкурентите са или могат да бъдат увредени непосредствено и съществено.
Задълженията, произтичащи от нарушаване на права, свързани с личността, от средствата за масово осведомяване и от нарушаване на права, свързани със закрилата на лични данни, се уреждат по избор на увреденото лице от: правото на държавата, в която е неговото обичайно местопребиваване или правото на държавата, на чиято територия е настъпила вредата, или правото на държавата, в която е мястото на дейност на ответника.
Задълженията, произтичащи от увреждане на околната среда, се уреждат от правото на държавата, на чиято територия е настъпила вредата.
Задълженията, произтичащи от нарушаване на авторски права, на права, сродни на авторското и на права върху обекти на индустриална собственост се уреждат от правото на държавата, в която се търси закрилата на правото.
Задълженията, произтичащи от неоснователно обогатяване се уреждат от правото на държавата, в която то е настъпило, освен когато неоснователното обогатяване е настъпило във връзка с друго отношение между страните /напр. договор, който е в тясна връзка с неоснователното обогатяване/.
Задълженията, произтичащи от водене на чужда работа без пълномощие се уреждат от правото на държавата, в която е обичайното местопребиваване на заинтересованото лице към момента на предприемане на работата. Когато задължението, произтичащо от водене на чужда работа без пълномощие е свързано със закрила на физическо лице или на конкретно имущество, се прилага правото на държавата, в която лицето или имуществото са се намирали към момента на воденето на работата без пълномощие. Когато от обстоятелствата като цяло следва, че воденето на чужда работа без пълномощие е в значително по-тясна връзка с друга държава, прилага се правото на тази друга държава.
След възникване на задължение, произтичащо от извъндоговорно отношение страните могат да подчинят това задължение на избрано от тях право.

Приложимото право към задължения, произтичащи от извъндоговорно отношение урежда от: условията и обхвата на отговорността, както и задължените лица, основанията за изключване и ограничаването на отговорността, обезпечителните мерки, вида и размера на вредите, лицата, имащи право на обезщетение за лично претърпени от тях вреди или щети, отговорността за вреди, причинени от другиго, способите за погасяване на задълженията, доказването на задълженията.
Приложимото право не урежда отговорността на държавата и на юридически лица на публичното право, както и на техните органи или представители за извършени от тях действия в рамките на упражняване на техните правомощия.
Независимо от приложимото право, при определяне на отговорността трябва да бъдат съобразявани разпоредбите относно сигурността и правилата за поведение, които са в сила в мястото и в момента на извършване на вредоносното деяние.
Правото на увреденото или ощетеното лице да предяви иск пряко срещу застрахователя на лицето, чиято отговорност се търси се урежда от правото, приложимо към задължението, произтичащо от съответното извъндоговорно отношение.

3.3 Правно положение на субекта и негови аспекти, свързани с гражданското състояние (име, местопребиваване, правоспособност и дееспособност)

Правоспособността и дееспособността на лицето се уреждат от неговото отечествено право /правото на държавата, чийто гражданин е лицето/. Когато приложимото право към дадено отношение установява специални условия относно дееспособността, прилага се това право. Съгласно чл. 50, ал. 2 от КМПЧП, когато договорът е сключен между лица, намиращи се в една и съща държава, лицето, което е дееспособно по правото на тази държава не може да се позовава на недееспособността си по правото на друга държава, освен ако към момента на сключване на договора насрещната страна е знаела или не е знаела за тази недееспособност поради небрежност. Разпоредбата на ал. 2 не се прилага за сделки в семейните и наследствените отношения, както и за сделки относно вещни права върху недвижими вещи, намиращи се в държава, различна от държавата по местоизвършването на сделката.
Дееспособността на лицето да извършва търговска дейност без учредяване на юридическо лице се определя от правото на държавата, в която лицето се регистрира като търговец. Когато регистрация не е необходима, прилага се правото на държавата, в която лицето има основно място на дейност.
Съгласно чл. 53 от КМЧП, името на лицето и неговата промяна се уреждат от отечественото право на лицето. Въздействието на промяната на гражданството върху името се определя от правото на държавата, чието гражданство лицето е придобило. Когато лицето е без гражданство, въздействието на промяната на неговото обичайно местопребиваване върху името се определя от правото на държавата, в която това лице установява своето ново обичайно местопребиваване.
Името и неговата промяна могат да бъдат уредени от българското право, ако това бъде поискано от лице с обичайно местопребиваване в Република България.
Българските съдилища и други органи са компетентни и по делата за промяна или защита на името, когато лицето е български гражданин или има обичайно местопребиваване в Република България, по делата за ограничаване или лишаване от дееспособност на български граждани, както и по делата за отмяна на ограничаване или лишаване от дееспособност на български граждани, за учредяване и прекратяване на настойничество или попечителство, по обявяване на безвестно отсъствие или смърт, когато лицето, което се поставя под настойничество или попечителство, е български гражданин или има обичайно местопребиваване в Република България.

3.4 Установяване на произход, в т.ч. осиновяване

3.4.1 Установяване на произход

Българските съдилища и други органи са компетентни по производствата за установяване и оспорване на произход, когато ответникът има обичайно местопребиваване в Република България, когато ищецът или молителят е български гражданин и когато детето или родителят, който е страна, е български гражданин или има обичайно местопребиваване в Република България. Тази компетентност важи и по делата за лични и имуществени отношения между родители и деца, и при осиновяване, неговото унищожаване или прекратяване, когато осиновителят, осиновеният или един от родителите на осиновения е български гражданин или има обичайно местопребиваване в Република България.
Произходът се урежда от правото на държавата, чието гражданство детето е придобило към момента на раждането. Същото право е приложимо към личните отношения между родителите към момента на раждането. Препращането към правото на трета държава се приема, когато това право допуска установяването на произхода на детето.

3.4.2 Осиновяване

Условията за осиновяването се уреждат от правото на държавата, чиито граждани са осиновяващият (осиновяващите) и осиновяваният към момента на подаване на молбата за осиновяване. Ако те са с различно гражданство, прилага се отечественото право на всяко от лицата. Когато осиновяваното лице е български гражданин, иска се съгласието на министъра на правосъдието. Условията и редът за даване на съгласие за осиновяване от чужд гражданин на лице - български гражданин, се определят с наредба на министъра на правосъдието. Когато осиновяваното лице е български гражданин, осиновяващият - български или чужд гражданин, който има обичайно местопребиваване в друга държава, трябва да отговаря и на условията за осиновяване по правото на тази държава. Действието на осиновяването се урежда от общото отечествено право на осиновителя и осиновения. Ако те са с различно гражданство, прилага се правото на държавата, в която е тяхното общо обичайно местопребиваване.
Българските съдилища са компетентни по искове за издръжка в случаите, когато ответникът има обичайно местопребиваване в Република България, ищецът или молителят е български гражданин и когато търсещият издръжка има обичайно местопребиваване в Република България. Задължението за издръжка се урежда от правото на държавата, в която е обичайното местопребиваване на търсещия издръжка, освен ако неговото отечествено право е по-благоприятно за него. В този случай се прилага отечественото право на търсещия издръжка. Когато приложимото чуждо право не допуска присъждането на издръжка, прилага се българското право.

3.5 Брак, извънбрачни двойки/фактическо съжителство, партньорства, развод, съдебна раздяла, задължения за издръжка

3.5.1 Брак

Бракът в Република България се сключва пред длъжностно лице по гражданското състояние, ако едно от лицата, които сключват брак, е български гражданин или има обичайно местопребиваване в Република България. Брак между чужди граждани може да се сключи в Република България пред дипломатически или консулски представител на отечествената им държава, ако правото на тази държава допуска това. Българските граждани в чужбина могат да сключат брак пред компетентен орган на чуждата държава, ако това е допустимо по нейното право. Брак между български граждани в чужбина може да се сключи пред български дипломатически или консулски представител, ако правото на приемащата държава допуска това. Брак между български гражданин и чужд гражданин може да се сключи в чужбина пред български дипломатически или консулски представител, ако правото на приемащата държава и отечественото право на чуждия гражданин допускат това. Брачните искове са подведомствени на българските съдилища, ако един от съпрузите е български гражданин или има обичайно местопребиваване в Република България. Формата на брака се урежда от правото на държавата, пред чийто орган той се сключва.

Условията за сключване на брака се определят за всяко от лицата от правото на държавата, чийто гражданин лицето е било към момента на сключване на брака.
За български гражданин, който сключва брак в чужбина, разрешението по чл. 6, ал. 2 от Семейния кодекс може да се даде от българския дипломатически или консулски представител.
Когато едното от лицата е български гражданин или има обичайно местопребиваване в Република България, бракът се сключва пред българско длъжностно лице по гражданското състояние и ако приложимото чуждо отечествено право установява пречка за сключване на брак, която по българското право е несъвместима със свободата за сключване на брак, тази пречка не се зачита.
Чужд гражданин или лице без гражданство трябва да удостовери пред българския орган по гражданското състояние, че неговото отечествено право признава брака, сключен пред чуждестранен компетентен орган и че по неговото отечествено право няма пречки за сключване на брака.

3.5.2 Извънбрачни двойки/фактическо съжителство и партньорства

Няма специални стълкновителни норми.

3.5.3 Развод и съдебна раздяла

Прилага се Регламент (ЕС) № 1259/2010 на Съвета от 20 декември 2010 година относно осъществяването на засилено сътрудничество в областта на приложимото право при развод и законна раздяла.
В случай, че горецитираният регламент е неприложим, се прилагат разпоредбите на Кодекса на международното частно право:
Разводът между съпрузи с еднакво чуждо гражданство се урежда от правото на държавата, чиито граждани са те при подаване на молбата за развод.
Разводът между съпрузи с различно гражданство се урежда от правото на държавата, в която се намира тяхното общо обичайно местопребиваване към момента на подаване на молбата за развод. Когато съпрузите нямат общо обичайно местопребиваване, прилага се българското право.
Ако приложимото чуждо право не допуска развода и към момента на подаване на молбата за развод единият от съпрузите е български гражданин или има обичайно местопребиваване в Република България, прилага се българското право.

3.5.4 Задължения за издръжка

Прилага се Регламент (ЕО) № 4/2009 на Съвета от 18 декември 2008 година относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на съдебни решения и сътрудничеството по въпроси, свързани със задължения за издръжка.
В случай, че горецитираният регламент е неприложим, се прилагат разпоредбите на Кодекса на международното частно право:
Задължението за издръжка се урежда от правото на държавата, в която е обичайното местопребиваване на търсещия издръжка, освен ако неговото отечествено право е по-благоприятно за него. В този случай се прилага отечественото право на търсещия издръжка. Когато търсещият и дължащият издръжка са граждани на една и съща държава и дължащият издръжка има обичайно местопребиваване в тази държава, прилага се общото им отечествено право. Когато приложимото чуждо право в предходните хипотези не допуска присъждането на издръжка, прилага се българското право.
Когато задължението за издръжка между бивши съпрузи произтича от унищожаване на брак или от развод, прилага се правото, което е било приложено при развода или унищожаването на брака.
Приложимото право към издръжката определя:
1. дали, в какъв размер и от кого може да бъде търсена издръжка;
2. кой може да търси издръжка и в какви срокове;
3. дали и при какви условия издръжката може да бъде променена;
4. основанията за погасяване правото на издръжка;
5. задължението на дължащия издръжка да обезщети органа, който е изплатил издръжката вместо него.
При определяне размера на издръжката трябва да се държи сметка за материалните възможности на дължащия издръжка и за действителните нужди на търсещия издръжка, дори когато приложимото чуждо право разпорежда друго.
Унищожаването на брака се урежда от правото, което е било приложимо към условията за сключване на брака.
По отношение на унищожаване на брака и развод виж съответната тема.

3.6 Режими на имуществени отношения

Компетентност по дела за лични и имуществени отношения между съпрузите има съдът, компетентен по делата за унищожаване и развод.
Личните отношения между съпрузи се уреждат от тяхното общо отечествено право. Личните отношения между съпрузи с различно гражданство се уреждат от правото на държавата, в която е тяхното общо обичайно местопребиваване, а когато такова не е налице - от правото на държавата, с която и двамата съпрузи общо са в най-тясна връзка. Имуществените отношения между съпрузи се уреждат от правото, приложимо към техните лични отношения.

3.7 Завещания и наследяване

Прилага се Регламент (ЕС) № 650/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 година относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения и приемането и изпълнението на автентични актове в областта на наследяването и относно създаването на европейско удостоверение за наследство.
В случай, че горецитираният регламент е неприложим, се прилагат разпоредбите на Кодекса на международното частно право:
Българските съдилища и други органи са компетентни по исковете, свързани с наследяване, когато наследодателят към момента на неговата смърт е имал обичайно местопребиваване в Република България или е бил български гражданин, както и когато част от имуществото му се намира в Република България.
Наследяването на движими вещи се урежда от правото на държавата, в която наследодателят е имал обичайно местопребиваване към момента на неговата смърт. Наследяването на недвижими вещи се урежда от правото на държавата, в която вещите се намират. Наследодателят може да избере наследяването на неговото имущество в цялост да се уреди от правото на държавата, чийто гражданин той е бил към момента на избора. Чрез избора на приложимо право не трябва да се засяга запазената част на наследниците, определена от гореизложеното приложимо право.
Способността на лицето да се разпорежда със своето имущество чрез завещание (съставяне и отмяна) се урежда от правото, приложимо по отношение на наследяването. Завещанието е действително по форма, ако отговаря на правото на държавата, в която то е съставено или чийто гражданин е бил завещателят към момента на съставяне на завещанието или към момента на неговата смърт, или в която завещателят е имал обичайно местопребиваване, или в която се намира недвижимата вещ - предмет на завещанието.
Приложимото право към наследяването урежда момента и мястото на откриване на наследството, кръга и реда на наследниците, наследствените дялове, способността да се наследява, поемането на задълженията на наследодателя и разпределението им между наследниците, приемането и отказа от наследство, сроковете за приемане на наследството, разполагаемата част, условията за действителност на завещанието. Когато според

приложимото към наследството право няма наследници, наследственото имущество, намиращо се на територията на Република България, се получава от българската държава или от общината.

3.8 Недвижимо имущество

Прилага се Регламент № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I).

В случай, че горецитираният регламент е неприложим, се прилагат разпоредбите на Кодекса на международното частно право:

Делата относно намиращи се в Република България недвижими вещи, делата за изпълнение или обезпечение върху такива вещи, както и делата за прехвърляне или удостоверяване на вещни права върху тях са изключително подведомствени на българските съдилища и други органи.

Владението, правото на собственост и другите вещни права върху движими и недвижими вещи се уреждат от правото на държавата, в която те се намират. Преценката дали една вещ е движима или недвижима, както и видът на вещните права се определят от същото право.

Придобиването и прекратяването на вещни права и на владение се уреждат от правото на държавата по местонахождението на вещта по време на извършване на действието или настъпване на обстоятелството, които обуславят придобиването или прекратяването.

Придобиването, прехвърлянето и прекратяването на вещни права върху транспортни средства се уреждат от правото на държавата, под чието знаме плава корабът, правото на държавата, в която въздухоплавателното средство е вписано, правото на държавата, в която се намира мястото на дейност на лицето, което извършва експлоатация на средствата за железопътен и шосеен превоз.

3.9 Несъстоятелност

Прилага се Регламент (ЕО) № 1346/2000, а считано от 26 юни 2017 г. се прилага Регламент (ЕС) 2015/848 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2015 година относно производството по несъстоятелност.

Виж Тема „Несъстоятелност“.

Полезни връзки

https://www.justice.government.bg

http://www.vss.justice.bg

http://www.vks.bg/

http://www.vss.justice.bg/page/view/1397

Последна актуализация: 09/10/2020

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държвата-членка, отговорна за тази страница.